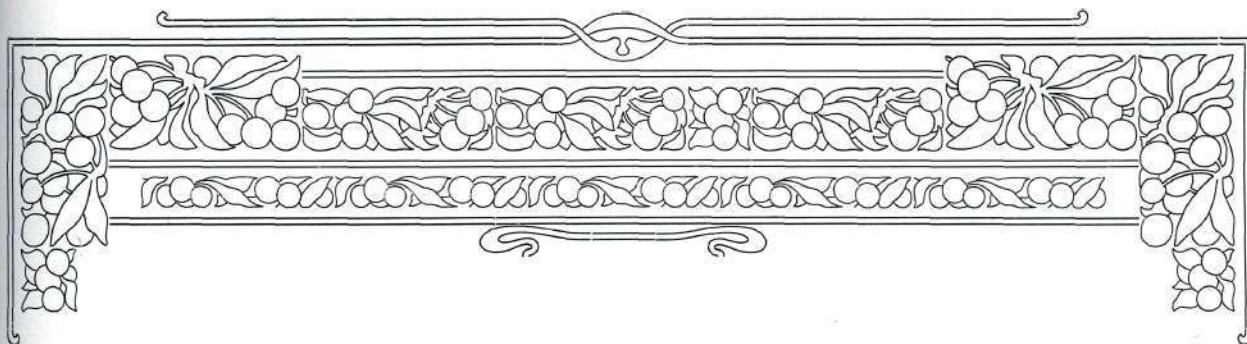

Gregorčičevemu spominu.

Prolog k „Gregorčičevemu večeru“ katoliških društev, dne 10. marca.

Zložil dr. Mihael Opeka.

Spominu Tvojemu! — O, vreden slavlja
je nedosežno jasni Tvoj spomin!
In zdaj je čas: zdaj stvarstvo se prenavlja,
zdaj solnce mládo sije iz višin
in tóplí dihi v blázeni radosti
pomladne si šepečejo skrivnosti...
zdaj slavlju Tvojemu je pravi čas!

Ti ljubil, pevec, si pomladni kras.

Mladosti pesen Tvoja je zvenela...
Mladost — življenja velika pomlad!
Komú naj duša bi ne koprnela
po solncu njenih logov in livad...
Nedolžno dete — v srcu belo cvetje,
pastir veseli vriska po bregéh,
na vasi fantov se razlega petje,
nevesti venec se blesti v laseh...
In hrepenenje, méhko kakor sanja,
k drhteči mladi se ljubezni sklanja...
In védro, glej, in zvezdno je nebo,
in pota vsa so z rožami nastlana,
in v duši jasno, v srcu je gorkó,
in lica vsa so od radosti vžgana...
O ta pomlad — mladosti maj!
Zastonj si nisi želel, pevec,
nazaj v njegov prelestni raj!

Pomladi prorok Ti si bil,
ko v pesni šel si mimo nas.

Pomladno čudovito pesen
Ti domovini svoji si zapel.
Nikoli glas tako sladko-slovesen
po naših gajih ni zvenel...
Odstrla vdova tožna, zapuščena
je z bledih lic turôbni žalni prt:
Vstajenja dan! O, ta beseda ena
v pomladni jo začarala je vrt...
svobode cvetje v njem, prosvete prave,
miru in sreče, vekovite slave...

Vstajenja dan! — O, že je tu!
Prešinjen od pomladi in vstajenja
Tvoj narod, glej, se dviga iz mraku,
po žilah pôlje nova moč življenja...
In na obzorju spet blesti
in tolažeče vanj oko upira
oj zlata zvezda lepših dni...

Ti ljubil, pevec, si pomladni kras,
pomladi prorok Ti si bil,
ko v pesni šel si mimo nas.

Trpinom, v sôlzah orošenim,
pozabljenim in zapuščenim
oznanjal večno si pomlad.
O tiho, tiho, vi sveta viharji,
miruj srca nevidni, besni jad —
Kaj nismo vsi samó slabi krmarji
in hitro hitro jadramo v zapad...
In tamkaj, glej, od večnosti mejâ,
kako se lepše solnce tam leskeče,
kako se stalna sreča tam smehlja
in roke širi, vabi koprneče...
O, tam pomlad je večnomlada,
tam tvoja, moja zadnja nada
izpolni se enkrat,
trpin, moj brat...

Glej, Tebi se je izpolnila...
Pomladne tihe sape vejejo,
gorkejši žarki zemljo grejejo —
in Tvoja prvikrat brsti gomila...
In kjer se želje nam upehajo
in kjer se časne meje nehajo,
pomlad Ti večna dušo je vtešila...

A mi v pomladi zaželjeni,
ki svêta plava iz višin,
po Tebi vstali, prerojeni,
slavimo Tvoj spomin!

